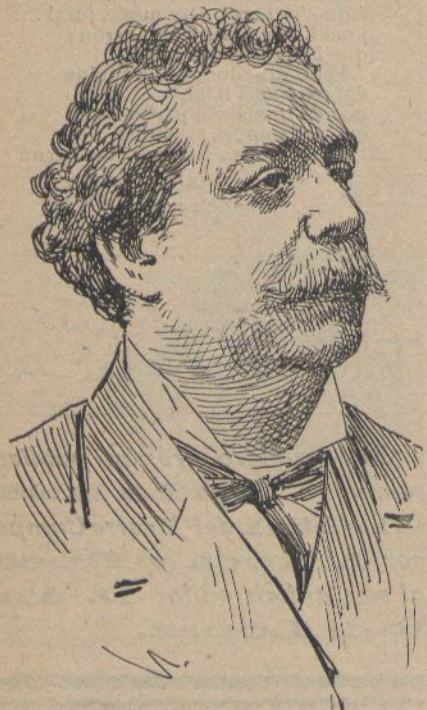

ELS QUE SE 'N VAN

Edmond d'Amicis

(Dib. de R. Miró.)

desseguida la fina observació dels fets, el colorit de la descripció, la vivesa del seu ingeni i la seva inspiració brillantíssima. Darrerament havia fet un viatge a Amèrica, escrivintne un llibre molt original. Els seus principals llibres son: Bocets de la Vida Militar, Recorts de Paris y Londres, El Marroch, Espanya, Holanda, Constantinopla, Els Amicis, Páginas soltas, y A las portas d'Italia. De Cuore (Cor), la seva darrera obra, ple-

na de rasgos d'ingeni, se n'han tirat quaranta edicions. Ara feya temps que l'ilustre escriptor malaltejava y s'havia retirat a la seva villa de Bardighera, ahont ha mort. Italia ha perdut un dels seus més grans homes y una de las sevas famas mundials. E. P. D.

ELS SOMETENTS DE CATALUNYA

El separatisme a Catalunya, seriament parlant, no ha existit may. Quan una idea nociva es patrimoni exclusiu de quatre guillats y somia-truitas inofensius, pot ben dirse que no existeix. Per aixó s'pot assegurar que 'l separatisme dels catalans es un mito. Com ho es també l'anexionisme, cregut de bona fé y mansament predicat per altres quatre gats.

Mes els rotativeros de Madrit, y altres certs periódichs que ni a rotativos arriban, a falta de l'existencia d'un separatisme verdader y ab arrels a la massa popular, l'han inventat.

Y, un cop inventat gracias a la seva poderosa imaginació, han anat infantlo, infantlo, fins a ferne un papu pahorós.

Y han acabat per créuresho ells meteixos y per ferho creure a molta gent.

Y per tot arreu y en cada cosa de Catalunya veuen potent ó innegable la manifestació solapada é iraconda del seu separatisme.

Que l'Ajuntament de Barcelona se troba ab que a la ciutat hi ha molts noms de carrers repetits, y els bateja de cap y

de nou ab novas nominacions commemoradoras d'homes, fets y llochs de la terra, ben gloriosos?

—¡Separatisme!
Que un Ajuntament imprimeix en la llengua popular el cartell de la seva festa major y l'escampa a manera de convit per tot Espanya, donant una proba de cortesia y germanor?

—¡Separatisme!!
Que una Casa de la Vila té dúas fatxadas, y el Consistori de la localitat acorda, en días de festa, issar al balcó de la principal la bandera d'Espanya y al de l'altra la de Catalunya, dels mateixos colors, del mateix origen?

—¡¡¡Separatisme!!!
Que...
—Separatisme!!!...
Que...
—¡Separatisme! ¡Separatisme!...
Y per tot arreu fan sortir aquest papu que ha vingut a substituir a la mano oculta del inglés y al jesuitisme.

D'un quant temps ensá las han empresas contra 'ls sometents armats de Catalunya, de gloriosa y espanyolissima historia.

¿«Pau, Pau y sempre Pau?»
—¡Separatisme!

Els sometents de Catalunya, que foren els que més bregaren pera salvar l'Espanya de Ferrán VII de l'invasió napoleónica, que anava a destruirla per sempre més en sa unitat: els sometents de Catalunya que foren els verdaders pacificadors del pais després de las guerras civils encesas per la carlinada; els sometents de Catalunya, que en número de 45,000 homes varen aplegarse a Montserrat quan vingué l'actual monarca sense donar lloch al més mínim incident, donant un exemple de disciplina may vist; els sometents de Catalunya, abolits per Felip V y molts més vegadas, però reorganissats sempre que l'integritat de la patria ha estat en perill; els some-

tents de Catalunya, la més democrática de las institucions armadas, ahont mil voltas el masover es el cabo, el superior del propietari rural, senyor seu; el sometent de Catalunya, la més secular y viva y digna de las nostras formas de policia, seguretad y defensa... es... — ¡sí, senyors! — es separatista!

¿Qué s'ha de fer en defensa dels sometents de Catalunya?

Res.
Els volen disoldre una vegada més? Que ho fassin: en el pecat portarán la penitencia.

Si, desgraciadament, un día vingúes l'hora de jugarse l'Espanya decadent als daus, com els juheus varen jugarse la túnica del Jesús crucificat, els sometents de Catalunya, els separatistas sometents de la separatista Catalunya, serian els primers en redressarse y cridar:

—¡Alto 'l joch!
Y, a bonas ó a malas, com tantas altrás vegadas, ells mantindrian l'unitat, la llibertat y la dignitat d'aquesta Espanya ahont el patriotisme sembla exclusiu patrimoni dels que a cada punt sabén cridar:

—¡Separatisme! ¡Separatista!
GARIBALDI.

Empalme, 15 Mars.

Tothom sab las malas condicions del pseudo-restaurant que la Companyia del tren M. Z. A. té en aquesta estació; deficiencia molt més de dordre si 's té en compte que tots els trens, a excepció dels expressos y els dits lleugers, han de fer aquesta estació paradas llargas, a voltas de tres quarts y fins d'una hora.

A l'estiu no s'hi cab, y el sol és causa de molts insolacions y suadas. A l'hivern és petit igualment y tot se 'n va en pulmonias. Fins ara aixó se subsanava deixant sortir als passatgers del clos de l'estació y anar a can Llach, ahont al menos s'hi estava cómodo y arracerat de sols y vents.

Ara aixó no pot ser, donchs pera sortir del clos de l'estació us demanan el bitllet y ja no us el tornan y perden el tren.

Lo qual és una ignominia en perjudici dels viatgers y benefici exclusiu de l'irrisori restaurant de l'Estació.

No tenim res que dir en que 's vulgui afavorir a n'aquest; però en tal cas podem y tenim dret a exigir que se 'l posi en condicions degudas.

¡Fixishi, Sr. Maristany!

Tarragona, 16 Mars.

El Capítol de la nostra Seu, tal vegada en vista del bon efecte de la Pastoral del bisbe de Barcelona, també n'ha volgut fer una.

Si és cert lo que diuen els periódichs, ha acordat per dos vots de majoria la prohibició de llegir y cantar el llatí usant la fonética catalana.

Se diu que l'acort va ser prèis a instancias dels canonges castellans.

De manera que quan diguin alló de Regina Angelorum (sense tenir en compte que en l'ange francés, angelo i'aliá y angel catalá sempre 's dona la mateixa pronuncia a la g), ho sentirém desde ara ab una pura pronuncia castellana que n'hi haurá pera llogarhi cadiras.

Els nostres enemichs diuen que, en temps de la revolució, un ajuntament, per un vot de majoria, determiná que no hi havia Deu...

Nosaltres dirém que per dos vots de majoria el Capítol Catedral de Tarragona— a falta de feina mellor—determiná de quina manera pronunciavan el llatí en temps dels Scipions y Pons Pilat a unas quantas mitjas dotzenas de sigles de distancia.

¡Animarse, senyors, animarse!

Breda, 15 Mars.

Quedan convidats el día de Pasqua a venir a sentir el coro de la Societat coral «Antigua Bredense»; però si 's decideixen, com que aixó será de nit, vinguin provehits de fanals, donchs el nostre Ajuntament continúa tenintnos a las foscas, ab grans queixas de part del vehinat y més grans caigudas dels forasters, que resulta que venen pera comprar ollas y, per poch que vagin de nit, corren el perill de trencarse la seva, com li succehí días enrera a un foraster que caigué abaquells arbres rodejats d'espinas de la plassa de la Constitució.

¡Si al menos de las queixas se 'n tragués alguna cosa!

¿Ho sent, Sr. Batlle?

POST FÆSTUM, PÆSTUM

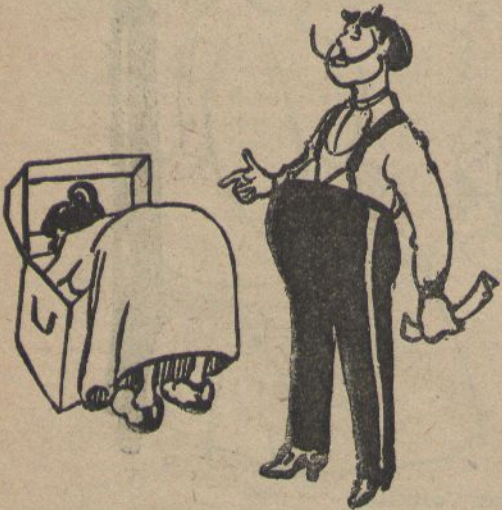
¡Ay, gracias a Deu que ja no sento olor de perfumeria barata!

ENTRE MONARQUICHS.—Els grans gustos produheixen las grans postracions.

TORNANT DE LA FUNCIO DE GALA.—¡Y quina llástima que ara t'has de despullar!

DESANT L'UNIFORME.—No hi planyis la naftalina, que diu que pel Maig l'hem de tornar a treure.

UNA ENTUUSIASTA.—¡Ay, filla! ¡Que m'va agradar quan feya aixis ab la má y ab la fesomia de la cara!

Per cinch pessetas, ja s'hi va fer tot lo que podia fershi!
(Dib. de NANCH.)